

Arrest

nr. 130 291 van 29 september 2014
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 mei 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 28 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2012 verkreeg verzoeker van Gambiaanse nationaliteit de subsidiaire beschermingsstatus in Italië.

Op 21 januari 2013 deed verzoeker een aankomstverklaring te Turnhout. Hij werd tot 21 april 2013 tot verblijf toegelaten (bijlage 3).

Op 6 december 2013 legde verzoeker een verklaring tot wettelijke samenwoning met Mevrouw M. D. P, van Belgische nationaliteit af.

Verzoeker diende diezelfde dag een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap (bijlage 19ter). Hij diende ten laatste op 5 maart 2014 volgende documenten over te leggen: bewijzen duurzame en stabiele relatie, bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon en een ziektekostenverzekering voor beiden.

Op 19 mei 2014 weigerde verweerder het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.12.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Getuigenverklaringen van derden. Deze kunnen niet op hun echtheid gecontroleerd worden en volstaan niet als een afdoend bewijs.

- Foto's zonder verdere exif gegevens. Er kan niet nagegaan worden, wanneer deze effectief genomen werden. Deze kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als een afdoend bewijs.

- De Skype berichten gaan terug tot 26.05.2013. Deze zijn te recent om te voldoen aan hoger genoemde voorwaarden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 (hierna verkort het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Dat verzoeker samen met zijn levenspartner een hecht gezin vormt. Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet

getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. *In casu* wordt niet betwist dat verzoeker samen met een Belgische vrouw een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, zoals overigens ook blijkt uit het administratief dossier. De Raad meent dan ook dat geen twijfel bestaat over het “gezinsleven” tussen verzoeker en diens Belgische partner.

Verzoeker valt derhalve binnen het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid van het EVRM beschermde recht op gezinsleven.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is, of er sprake is van een inmenging in het privé-en/of familie- en gezinsleven. Volgens verzoeker is er volgens het EHRM per definitie sprake van een overheidsinmenging in geval van een uitzetting. De Raad meent echter dat om te bepalen of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging op het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven er moet gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen sprake is van een inmenging. In deze gevallen zal het EHRM zich uitspreken over de vraag of er een positieve verplichting is voor de Verdragsluitende staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven (EHRM, 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut t. Nederland). Een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM wordt in dergelijke zaken niet doorgevoerd. Wel zal aan de hand van de ‘fair balance’-toets moeten blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De ‘fair balance’-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze ‘fair balance’-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is

deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr. 9532/81, Rees v. The United Kingdom).

De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van één van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu toont verzoeker niet aan dat er zware obstakels zijn om het gezinsleven in het land waar hij subsidiaire bescherming heeft gekregen of in zijn land van herkomst verder te zetten. Bovendien waren verzoeker en diens Belgische partner van bij het begin op de hoogte van het precair karakter van hun gezinsleven omwille van het gegeven dat verzoeker nooit over een definitieve verblijfskaart heeft beschikt. Hij genoot slechts over een tijdelijk verblijf in afwachting van zijn lopende procedures. Tot slot weze het opgemerkt dat niets verzoeker in de weg staat opnieuw een aanvraag in te dienen op het ogenblik dat hij wel aan de vereisten van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldoet. Verzoeker toont niet aan dat er in hoofde van verweerder een positieve verplichting zou bestaan om hem een verblijf toe te kennen teneinde het gezinsleven te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.

Het proportionaliteitsbeginsel is een vorm van het redelijkheidsbeginsel, wat hier inhoudt dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker er door ondergaat.

Gezien het bovenstaande neemt de Raad niet aan dat het nadeel voor verzoeker voortvloeiend uit de bestreden beslissing disproportioneel zwaar is in verhouding tot het belang dat de overheid heeft bij de controle van de immigratie.

In het inleidende verzoekschrift voert verzoeker tevergeefs aan dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan.

Noch het hiervoor aangehaalde proportionaliteitsbeginsel noch artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke formele motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de gezinsherenigingsrichtlijn), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van verzoekers rechten van verdediging.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Verzoeker wil verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie. Dat dit in casu niet is gebeurd !!!! Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers verblijf in België, met zijn wettelijke samenwoning, met zijn culturele en sociale bindingen met België,Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

Uit verzoekers uiteenzetting blijkt dat hij van oordeel is dat uit artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn een hoorplicht kan worden afgeleid.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86 wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld heeft dat “de richtlijnen 2003/86 en 2004/38 niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten” (HvJ 15 november 2011, C-256/11). Het staat niet ter discussie dat verzoeker een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden, indiende in functie van een Belg. Hij kan, bij gebreke aan een “intracommunautair aspect” in beginsel dan ook niet dienstig verwijzen naar het Unierecht. Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, in casu de Belgische referentiepersoon van verzoeker, “het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten” dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09). In voorliggende zaak wordt door verzoeker niet aangetoond dat de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat zijn Belgische referentiepersoon niet zou kunnen genieten van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten en evenmin blijkt dat de toepassing van voormelde wetsbepaling tot gevolg heeft dat de uitoefening van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd. In dit verband moet erop gewezen worden dat “het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, [...] bijgevolg op zich niet [volstaat] om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend” (HvJ 15 november 2011, C- 256/11).

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoeker voert niet aan dat de richtlijn 2003/86/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet.

Daargelaten de vraag of uit de voormelde richtlijn eveneens een hoorplicht moet worden afgeleid waarop verzoeker zich zou kunnen beroepen, merkt de Raad op dat verzoeker in de mogelijkheid was om alle elementen met betrekking tot de aard en de hechtheid van zijn gezinsband, met betrekking tot zijn wettelijke samenwoning en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst op schriftelijke wijze over te maken bij diens aanvraag van gezinshereniging en alvorens de bestreden beslissing wordt genomen. Verzoeker heeft van deze gelegenheid eveneens gebruik gemaakt en verweerder heeft met inachtneming van alle door verzoeker voorgelegde stukken, m.n. de getuigenverklaringen door derden, de voorgelegde foto's zonder datum en de skypeberichten redelijkerwijs besloten dat niet aan de vereisten van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet werd voldaan. Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig aanvoeren dat hij had moeten worden gehoord.

Waar verzoeker tevens de schending opsomt van de rechten van de verdediging, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsprincipe, zonder dit nader toe te lichten, moet vastgesteld worden dat dit onderdeel van het tweede middel zonet onontvankelijk dan minstens ongegrond is, in de mate dat zijn kritiek zou samenvallen met deze die hij heeft ontwikkeld aangaande de aangevoerde schending van artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker voert in zijn derde middel de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de hoorplicht. Verzoeker voert verder een schending aan van de rechten van verdediging alsook een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

“3.1

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

3.2

Dat dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van getuigenverklaringen van derden, foto's en skypeberichten niet kan gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig het art. 40bis Vw. Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is. Zo hebben verzoeker en zijn levenspartner tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in de art. 40bis en 40ter Vw. Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag. Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.

3.3

Dat tenslotte verzoeker opmerkt dat verzoeker op 2 juli 2013 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 waaruit blijkt dat verzoeker en zijn Belgische levenspartner op dat ogenblik reeds samenwonen (cf. stuk 2). Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met deze bijlage 15 geen rekening dient te worden gehouden als bewijs van hun samenwoning.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de bestreden beslissing zowel de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeldt als de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn verzoekschrift waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Waar verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motivering van de bestreden beslissing voert hij *de facto* de schending van de materiële motiveringsplicht aan in het licht van artikel 40bis en artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40bis bepaalt dat:

“§ 1: Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand

aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° [...]

4° [...]

§3 [...]

§4 [...]"

Verzoeker is van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is omdat volgens hem de bewijsstukken wel degelijk een duurzame relatie aantonen tussen verzoeker en zijn partner, overeenkomstig de voorwaarden van artikel 40*bis* en artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier inderdaad foto's bevat van verzoeker en diens partner. Zoals de bestreden beslissing aangeeft, zijn de foto's niet van een datum voorzien. Verzoeker voert evenmin aan dat deze wel van een datum zouden zijn voorzien. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om niet gedateerde foto's niet als een afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van de vreemdelingenwet te beschouwen. De Raad ziet immers niet hoe verzoeker aan de hand van de niet gedateerde foto's kan aantonen dat hij en zijn partner, Mw. M.D.P, elkaar al minstens 2 jaar voor de aanvraag kenden en regelmatig contact onderhielden en elkaar toen drie keer ontmoet hebben voor een periode van minstens 45 dagen, noch hoe de partners bewijzen gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag, dus sinds 6 december 2012, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond.

Ook kan niet dienstig betwist worden dat de getuigenverklaringen van derden verklaringen zijn die niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst, zodat verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze deze niet als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie heeft aanvaard. Het is vaste rechtspraak van de Raad dat verklaringen door derden een heel relatieve bewijswaarde hebben aangezien deze een gesolliciteerd karakter vertonen. Overigens kunnen deze verklaringen evenmin aantonen dat verzoeker reeds minstens 1 jaar voor de aanvraag onafgebroken samenwoonde met diens partner, noch aantonen dat verzoeker reeds minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag zijn partner drie maal heeft ontmoet en dat die ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen hebben geduurd. Verweerder heeft ook terecht vastgesteld dat de oudste skypeberichten dateren van 26 mei 2013. Bijgevolg kan hiermee niet worden bewezen dat het koppel elkaar reeds kende sedert 6 december 2011, nl. twee jaar voor het indienen van de aanvraag, noch vormt het een bewijs dat zij samenwoonden sedert 6 december 2012. Het wettelijk samenlevingscontract dateert eveneens pas van 6 december 2013, dus van dezelfde dag als het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Er kan geen schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 40*bis juncto* artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker opwerpt dat verweerder niet afdoende zou motiveren waarom met de door verzoekers neergelegde stukken "samen" geen rekening kan worden gehouden, laat hij na verder te verduidelijken tot welke verschillende conclusie het afzonderlijk beoordelen van alle door hem voorgelegde stukken of het samen beoordelen van diezelfde stukken zou kunnen geleid hebben. De Raad ziet niet tot welk andersluidend gevolg voor de bestreden beslissing deze beoordeling van alle elementen "samen" zou kunnen geleid hebben, noch geeft verzoeker hier zelf enige nadere verklaring bij.

Waar verzoeker nog wijst op de bijlage 15, die hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, waaruit blijkt dat hij sedert 2 juli 2013 met zijn Belgische partner samenwoont en niet op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met dit stuk als bewijs van samenwoning, merkt de Raad vooreerst op dat uit het administratief dossier niet kan blijken dat dit stuk voor de bestreden beslissing aan verweerder werd overgemaakt, zodat verweerder niet behoefde te motiveren aangaande dit stuk temeer dit slechts het bewijs levert dat verzoeker sedert 2 juli 2013 samenwoont, hetgeen lang niet genoeg teruggaat in de tijd om samenwoning sedert 6 december 2012 aan te tonen of het elkaar kennen sedert 6 december 2011, zoals vereist door artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit argument.

Een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aannemelijk, evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

In het derde middel licht verzoeker geenszins de opnieuw aangevoerde schending van de hoorplicht en de rechten van verdediging toe, zodat dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk is.

Het derde middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU